

13.10.2008

י"ד תשרי תשס"ט

יום שני

יומן פנימי 2

(1825)

ארבעת המינים הללו - כנגד מה? כנגד אברי האדם

פרי עץ הדר

אתרוג זה דומה ללב :

יש אדם שלבו רוחש טוב והוא פתוח לבריות ,
ויש אדם שלבו רע ואיננו מבקש אלא טובת עצמו .

כפות תמרים

השידרה של הלולב דומה לשידרתו של האדם :
יש אדם הזקף אותה ועומד איתן כנגד עוול ורשעה ,
ויש אדם הכופף את קומתו ומשלים עם הזדון.

ענף עץ עבות

עלה ההדס דומה לעין :

יש אדם שעיניו טובה עם זולתו והוא נכון לסייע בידו בכל עת תמיד ,
ויש אדם שעיניו צרה בזולתו ומקנא בכל אשר לו .

וערבי נחל

עלה הערבה דומה לפה :

יש אדם שפיו ולבו שווים והוא נושא ברכת שלום לנקרה בדרך ,
ויש אדם שפיו לוחש אך דברי רכילות והלבנת פנים.

ובואו ארבעת המינים הללו ויזכירו לנו בפרוס חגנו
לנהוג בשובה ובנחת עם כל אדם, כמו שנאמר :
כל שבוה הבריות נוחה הימנו - רוח המקום נוחה הימנו.

צבי שזע

אשוחן האזכיר

ערב יום כיפור, הגיעה עת הסליחות ובקטע זה אני בהחלט אדם מאמין. סליחות שאני מבקש אינן בגלל דברים רעים שנעשו במוזד או בשוגג, אלא עבור אותם הדברים הטובים שלא עלה בידנו לעשות טוב יותר, ועבור המגבלות והחולשות שלנו כקהילת בני אדם, אנשים...
אבקש סליחה מכולם על שהמשק שלנו יציב ומניב למרות מהומת אלוהים מסביב. סליחה על ריקור שמגבירה תייל דולרי למרות שלמרכולית אנו הולכים עם שקלים. וסליחה לפלב"ם הנאבקה לייצוב מערכות ולאיוון עסקי בימים טרופים שכאלו. סליחה לענפי החקלאות, שלמרות שנת הבצורת הניבו תוצאות נאות בכל קנה מידה ואפילו המידגה עוד לא אמר את המילה האחרונה...
סליחה מיוחדת אני מבקש מכולנו על שעדיין אנו קהילה שיתופית, למרות שאנשים שונים אנו ועדיין מקיימים כללי המקום ואפילו אם חלוקים בדעותינו, יושבים ביחד ומנסים להקשיב אחד לשני ואולי להגיע להסכמות במפורש...
סליחה על ההשקעות הגדולות בשיפוצי דירות החברים ובבניה החדשה ועם כל הבכי והטענות, מלקקים את האצבעות...
וסליחה אחרונה לבריכת השחייה החדשה, שתיפתח בקיץ הבא אם ירצה השם ויסלח לכולנו.

מהחלטות המזכירות :

איציק צפדיה החליט לרוץ בבחירות לראשות המועצה האזורית שתתקיימנה בינואר 2009 . איציק פנה למזכירות בבקשת סיוע כספי ולוגיסטי לנושא זה. המזכירות דנה בעניין והחליטה להיענות לבקשתו של איציק ולסייע לו כפי בקשתו, כאשר נאמר במפורש שתמיכה זו אין פירושה תמיכה במועמדותו, אלא סיוע מיוחד לחבר...

בנושא התחשבנות עם החברים בקטע של התוספות הפרטיות בתהליך שיפוק/בינוי הבתים, החליטה המזכירות לפרט כדלהלן :

לאחר גמר התכנון האדריכלי המפורט לתוספות הפרטיות במסגרת שיפוק הדירה, וחתימת הדייר על כתב הכמויות המתומחר, יתקיים הנוהל הבא כדלהלן:

1. החבר יציג בפני ראש המנהלת והמזכיר, בטחונות כספיים זמינים, למימון התוספות הפרטיות שבמסגרת שיפוק דירתו.
2. החבר יחתום על מסמך "התחייבות בלתי חוזרת", לחיוב תקציבו האישי בגין חשבונות בינוי של התוספות הפרטיות, כפי שיוגשו ע"י מנהלת השיכון.
3. החבר יעביר להנה"ח, לתקציב "שיפוק הבית", סך התחייבויותיו למימון התוספות

- הפרטיות שבמסגרת שיפוץ דירתו, כפי שהסכים וחתם על כתב הכמויות המתומחר כולל מע"מ, כולל תוספות ועדכוני נוספים שהסכים להם ואישר זאת בחתימתו.
4. צוות מנהלת בהרכב: ראש המנהלת, מפקח הבניה ורכז הבניין, יבדקו כל "חשבון פרטי" לפני הגשתו להנה"ח תקציבים.
 5. החשבון לחיוב החבר, יועבר להנה"ח תקציבים באישור וחתימת ראש המנהלת, ויחוייב בחשבון האישי של "שיפוץ הבית".
 6. עותק החשבון יועבר לחבר לידיעה ובדיקה, ערעור החבר יהיה אפשרי רק לגבי סעיף נתון בנושא כמות או מחיר או פגמי ביצוע, ולא על החשבון בכללו.
 7. בשלב התחשבות סופית, יעודכן החשבון ויועבר לחבר לעיון לפני חיוב מסכם.
 8. סעיפי חשבון שעוכבו ע"י החבר בדרך של ערעור, ונמצאו תקינים לאחר בדיקה חוזרת, יחוייבו בריבית חוב כפי הנהוג בקיבוע.
 9. דיון בערעור של חבר, יהיה עד שבועיים ממועד הגשת הערעור למנהלת השיכון.
 10. בצוות הערעורים יהיה נציג ציבור.
 11. תעשה התאמה באחריות המנהלת בין מועדי התשלום לקבלן ומועדי החיוב לחברים.
 12. החלטה זו תחול רטרואקטיבית על חברים הנמצאים בחוב בגין שיפוץ דירתם.
 13. חוב שייוצר בגין שיפוץ הדירה, יטופל בתהליכים המקובלים לגבי חובות החברים.
- במהלך עבודות השיפוץ, יהיה החבר בקשר רק עם הפרוייקטור הממונה או עם ראש המנהלת, ובשום אופן לא עם מפקח הבניה או עובדי הקבלן.
- מקובל אצלנו שחברים/ות מקבלים קלנועית מהקיבוע בהגיעם לגיל 75 או בגין סיבות רפואיות.
- חברים שרכשו קלנועית פרטית, בהגיע זכאותם לקלנועית משקית, מסדיר הקיבוע כך שעלות האחזקה תהיה ע"ח הקיבוע לאותה קלנועית פרטית, ומסתבר שקטע זה מסתכם לפעמים באלפי שקלים על פני זמן, יותר משווי הקלנועית עצמה...
- כמו כן, ללא כל החלטה מוסדית, השתרש הנהוג שכאשר קלנועית פרטית המתוחזקת ע"י הקיבוע, מגיעה לסוף דרכה ונדרשת בהחלפה לקלנועית חדשה מהקיבוע, מוסר החבר את הקלנועית הפרטית הישנה למאגר הקלנועיות המשקי, הן לחלפים והן כרזרבה לשעת חירום. קלנועית פרטית של רותי קמחי שתוחזקה ע"י הקיבוע משך שנים בעלות של אלפי שקלים, הגיעה לסוף דרכה ורותי קיבלה מהקיבוע קלנועית חדשה, אלא שסרבה למסור הקלנועית הישנה למאגר המשקי ומכרה אותה כגרוטאה תמורת 1500 ₪. ועדת הבריאות הממונה על הקצאת קלנועיות לחברים, המליצה למזכירות והמזכירות החליטה לחייב את רותי קמחי סך 1500 ₪ בהתאמה. יוחאי קמחי מערער לאסיפה הכללית על החלטה זו.
- המזכירות אישרה תקציב ועדת השכלה לשנת הלימודים תשס"ח-תשס"ט סך 309 אש"ח וכמו כן, המשך מנדט ועדת השכלה הנוכחית לשנה נוספת.
- חברים הרוצים פירוט החלטות המזכירות, יפנו למזכירות הטכנית.

סלימה ומחילה לכולן

אילן צור – מזכיר

צו"ח אנהלת השיכון

עוד קיץ חלף ועוד שכונה מסיימת את תהליך הבנייה.

מתחת לבריכה עומדים לבנים וחדשים שישה בתים ומאכלסים 12 משפחות, שגרו עד לפני שנה וחצי בבתים שנבנו בתקופת מלחמת העולם השנייה. תהליך התכנון והוויכוחים על העמדת בתי השכונה ופיתוח השטח לא היה קל והוכרע רק באסיפה הכללית. כיווני האוויר, צפיפות הבתים, אופי פיתוח השטח וכן או לא מרתפים ליוו את הוויכוח הציבורי והציבו בפני המפקחים סימני שאלה רבים.

כיום כבר ברור כי המרווחים בין הבתים וכיוון העמדתם היה נכון. הרוח והנוף לא נחסמו ואפילו שופרו ביחס למצב ההיסטורי. באם לא תהיינה הפתעות של הרגע האחרון אז עד לערב החג כבר יהיו משטחי דשא פרוסים בוואדי והצבע הירוק ישתלט שוב על העמק הנעלם החבוי בין הבתים.

במקביל לעבודת קבלן הגינון שמטפל בשטחי הציבור מפעיל צוות הנוי שלנו בראשות גבי צוות משלו, שעובד על הגינות הפרטיות. לא נשכח לומר תודה לצוותי המאסף שכוללים את החשמלאים שמתקינים מנורות ואהילים, אילן ואלי שמחברים טלוויזיות וטלפונים ומשק חום שמחבר ברזי גן ומערכות השקייה. רוב המשפחות כבר עברו לבתיהן החדשים ואנו כבר עסוקים עד למעלה מהראש בבתי שיכון וותיקים ובאזור א' בבתים שצמודים לכביש בתי הילדים. מיקי ואריאל הפרוייקטורים מתאמים, מסכמים, לוחצים ונלחצים על ידי הדיירים, הקבלנים, לוחות הזמנים וראש המנהלת שמציק ועומדים בנטל בגבורה. בתוך מספר חודשים מועט גם בתים אלו יהיו מאחורינו ומתחילת 2009 נתחיל בעבודה באזור ג'. החברים כבר נפגשים עם אלבר האדריכל ותכניות הפיתוח השונות כבר בעבודה. האתגר לא פשוט. אזור ג' דרום שזכה בהגרלה מחזיק את הקבוצה הגדולה ביותר של משפחות עם ילדים, וועדת הדירות מכינה תכניות מגירה ומשריינת 8 דירות משפחה להגירה רבתי זו. נלי ואסתר דואגות למבצעי ההעברה השונים ותיאום הסבלים בהלוך ובחזור והעשייה בעיצומה.

המון תודות לחברים שמפרגנים ונותנים את פרצי האנרגיה והכוח להמשיך. נאחל כי עוד שנה ועוד שנתיים הקיבוץ יהיה יפה כפליים.

איציק

מהנעשה

בפרדס

כנראה שיש משהו מאחורי הטענה כי כדור הארץ מתחמם, אחרת קשה להסביר איך זה שאנו מקדימים כמעט בשבוע את עונת הקטיף ביחס לשנה הקודמת כבר שלוש שנים ברציפות...

את העונה התחלנו עם שינויים בהרכב העובדים שלנו. נפרדנו מבנות טייבה שחלקן עבדו אצלנו מעל 20 שנה. הן מנו 7 בנות. במקומן התחלנו לעבוד בקטיף עם חברת כוח אדם ובנוסף אנחנו מעסיקים 3 תאילנדים. כל המהלך נעשה משיקולים כלכליים ומכיוון שיש עבודות אותן הבנות לא יכלו לבצע. ה"חדשים" מצטרפים ל"קבוע" שלנו, הלא הוא אמין שאיתנו כבר 8 שנים ומשקיע בפרדס כמו היה שלו והתוצאות בהתאם! עד עתה קטפנו את הפומלו "צ'נדלר". זהו הזן שאיתו אנו מתחילים את עונת הקטיף וזכינו ליבול טוב. נקטפו 1800 מיכלים, 650 יותר מהעונה הקודמת. בימים הקרובים נסיים את קטיף הפומלית. זן זה טעים במיוחד וכולם רוצים ממנו אבל "בחינם", בשנים האחרונות הוא לא היה רווחי ולכן בסוף העונה הקודמת עקרנו 50 דונם ממנו ואת מה שנותר נעקור בהמשך. לאחר הפומלית אנו עוברים ישר לקטיף האשכולית האדומה, הלבנה והקליפים – אור ומיכל. באביב הקרוב אנו אמורים לנטוע כ-100 דונם של קליפים, אור-50 דונם, מנואלה-40 דונם מירב-10 דונם.

ובאבוקדו:

את האבוקדו סיימנו עם רווח נאה עקב מחירים גבוהים שהיו לאורך כל העונה וזאת למרות הקרה שפקדה אותנו בינואר וגרמה לנשירה של 35 טון פרי מהזן-ריד, אבל מה שנשאר פיצה אותנו ובגדול! את העונה הנוכחית נתחיל לקטוף בחודש דצמבר עם זן האטינגר. ננסה למשוך את הפרי על העץ כמה שיותר כדי שיגדל ויעלה במשקל, מה עוד שבנובמבר השווקים באירופה מלאים בפרי שמגיע מדרום אמריקה והמחירים נמוכים. בהמשך נקטוף את זן הפינקרטון אשר נראה כי ייתן יבולי שיא השנה. בסוף מאי נסיים את העונה עם קטיף זן הריד, אשר ממנו אין הרבה פרי עקב הקרה שהייתה אשתקד ושהשפעה שלה נמשכת שנתיים לפחות... נשאר לנו לייחל לעונה טובה על אף המחירים הנמוכים, עקב ירידת הדולר ולקוות שאירופה לא תיכנס למיתון, מה שישפיע על כוח הקניה של הצרכן. והכי חשוב – להתפלל לגשם והרבה, כי בלעדיו אין לנו זכות קיום!!!

לנה אבוקדו ופירות, צוות הפרדס

הבמה המשותפת

מתוך המגזין הגיאוגרפי הישראלי - ארץ וטבע מס' 115 מאי-יוני 2008

מבנה הבטון הגדול והמוזנח שמזדקר בכניסה לקיבוץ עין חרוד מאוחד בולט מאוד בנוף, אך מושך מעט מאוד תשומת לב. יש אמנם שלט הסבר, אבל בכל זאת, לבמה המשותפת מגיעות הרבה יותר מחיאות כפיים / יעקב שקולניק

המעייין של גדעון. שמונה שנים אחר כך עבר למרגלות גבעת קומי. תפקד כ"בירת" תנועת הקיבוץ המאוחד, שנוסדה בשנת 1927. היה משכן מטה "פלוגות הלילה" של וינגייט. מכות ואלמות בעת משבר הפילוג של שנות ה-50 בקיבוצים ויחד עם זאת גם מרכז תרבות בעל שני מוזיאונים חשובים: האחד, בית שטורמן – מכון ומוזיאון לידיעת הארץ. השני, המשכן לאמנות – מוזיאון בעל שם לאמנות יהודית וישראלית.

יש עוד דבר. מבנה בטון מוזר, שראה ימים טובים יותר, המתנשא לגובה 14 מטרים. המכוניות הנכנסות לעין חרוד חולפות על פניו ביעף בכיכר החדשה שסידרו בכניסה לקיבוץ. קיר הבטון נראה זר ומוזר בעיני זר לא יבין, אבל ותיקי האזור זוכרים היטב את "הבמה המשותפת" של עין חרוד, מרכז החיים התרבותיים של יישובי העמק בימים עברו.

בונים במה

נחמד לקרוא את פושקין בגורן, אבל אנשי העמק רצו יותר מזה. הם ייחלו לצפייה בשחקנים אמיתיים, בשר ודם, שיופיעו לפנייהם בהצגות תיאטרון של ממש. נסיעה לתל אביב באותם ימים כדי לצפות בהצגה הייתה בגדר חלום. אבל אנשי העמק לא

בערב הראשון צריך היה להציג את "היהודי הנצחיים", סיפר ברוך צ'מרנינסקי, איש "הבימה", על ההצגה שהתיאטרון ארגן בקיבוץ דגניה בשנת 1927. צ'מרנינסקי יצא להצגה למרות שבאותו יום שכב חולה בבית החולים שבעין חרוד. הציבור, אכן, גילה צמא אדיר לתרבות. כ-4,000 איש נאספו באותו ערב כדי לצפות בהצגה, אך עד השעה 11 בלילה לא נשמעה תרועת החצוצרה המסמנת את תחילת המופע. צ'מרנינסקי לא הבין את הסיבה לעיכוב גם כשהציץ לאולם וראה שכל החולים שעמם שכב בבית החולים התחמקו בעורמה ובאו לצפות בהצגה. אחות בית החולים, שעקבה אחריהם ובאה להשגיח על הפציינטים שלה, פתרה לו את החידה: כל שלושת הגנרטורים שהובאו מהקיבוצים הקרובים התקלקלו. "ההצגה בוטלה", סיפר צ'מרנינסקי, "אך הציבור חזר הביתה כששירה אדירה פולחת את חלל העמק, כאילו השיג את שלו. כשראיתי את הקהל הזה, נדרתי נדר: לא נשקוט ולא ננוח עד שנקים בעמק במה ושנוכל לשחק כמו בני אדם".

חלמו של צ'מרנינסקי התגשם 11 שנים מאוחר יותר, בעין חרוד. עין חרוד. איזה שם. נוסד בשנת 1921 בעמק יזרעאל ליד

הרימו ידיים. בענייני תרבות, אמרו, ההר יבוא אל מוחמד.

כך הולידו אנשי עין חרוד ותל יוסף את הבמה המשותפת. במזג האוויר של העמק אפשר לבנות תיאטרון פתוח, שבו הצופים יושבים תחת כיפת השמיים. מה שחשוב הוא שתהיה במה משוכללת, שלא תיפול במאומה מכל במה של תיאטרון מקצועי אחר, ושבאמצעותה ניתן יהיה להעלות תפאורות מורכבות ולזכות בתנאים אקוסטיים ראויים.

הקיבוצניקים שכרו את האדריכל המפורסם אריה שרון והחלו "לגרד" כספים מן הגורן ומן היקב. עבודות הבינוי ייעשו על ידי החברים עצמם, על חשבון זמנם הפנוי, שכן התקציב שהעניקה "הקרן להקמת במות במשקי העובדים" לא הספיק.

באספה הכללית של חברי קיבוץ עין חרוד, שנערכה ב-6 באוגוסט 1932, מסר החבר אהרון ציזלינג, לימים שר החקלאות, שעלות הבמה מסתכמת ב-750 לירות ארצישראליות. 500 לא"י צריך להשיג בכסף ממש והשאר ימומן בעבודת החברים. קרן הבמות אמורה הייתה להשליש 150 לא"י, 200 לא"י יילקחו כהלוואה ועוד 150 לא"י ייאספו, על פי התכנית, מהסוחרים של גוש נוריס, שמשקי העמק היו בקשרי מסחר.

אנשי מושב כפר יחזקאל הודיעו שלא יוכלו להשתתף בבניין הבמה ושמן הצדק לבנות את הבמה אצלם, תנאי חייהם, כך אמרו, "אינם מאפשרים להם להשתתף בהצגות שלא מוצגות אצלם" והם ביקשו שלכל הפחות הבמה תהיה בין תל יוסף וכפר יחזקאל. לחבר קרפובסקי הציק עניין אחר: "לא לכבוד יהיה לעין חרוד לקבל תרומות מהסוחרים של גוש נוריס", אמר.

אחר כך דנה האספה בעניינים הקשורים למחסן הבגדים. קיבוץ.

בסופו של דבר הקמת הבמה עלתה 650 לא"י. תל יוסף ועין חרוד השקיעו 100 לא"י וכ-1,600 ימי עבודה. בית אלפא הוסיפו 25 לא"י, משתלת הגפנים תרמה 50 לא"י, עוד קצת פה ועוד קצת שם והסכום הדרוש נאסף. עכשיו נותר רק לבנות את הבמה.

הבנייה, כך מסתבר, לא התנהלה בקצב הראוי. ב-13 בינואר 1933 הזהיר החבר רב הפעלים זאב איסרזון מתל יוסף, שאם לא יתחילו מיד בבנייה, יצטרכו להחזיר את הכסף שכבר נאסף. בתחילת מרץ שוב הופסקה העבודה לשלושה שבועות, משום שבגלל לחץ העבודות במשקים, אי אפשר היה להפריש עובדים לבניית הבמה.

אבל בסופו של דבר נשלמה העבודה. מבנה הבטון הענק ניצב זקוף וגאה בקדמת עין חרוד, בולט לעיניהם של כל מי שעברו בדרך הראשית של עמק יזרעאל. בחזית המבנה היה פתח רחב, שדרכו יצאו השחקנים אל במת עץ. מולם, במדרון משופע שנבנה במיוחד לכך, בנו ספסלי עץ, שהוחלפו מאוחר יותר בספסלי בטון. משוכות של פרקינסוניה, צמח סבוך ובעל קוצים אכזריים, הבטיחו שרק בעלי כרטיסים יוכלו להיכנס ל"אולם". עמק יזרעאל זכה בתיאטרון מפואר משלו.

הצגת התיאטרון הראשונה.

עוד לפני ההצגה הראשונה, כבר נועד לבמה תפקיד. בחדרי המבנה התגוררו בראשית דרכם אנשי "פלוגות הלילה" של אורד וינגייט. בבמה התגוררו גם אנשי הקורס הראשון של מפקדי ה"הגנה". בשנת 1936, עם פרוץ "המרד הערבי", שלח הצבא

הייתה שבמשך היום יעשו מקהלות מרחבי הארץ חזרות בכפר יחזקאל, ובערב תהיה הופעה כללית של כל המקהלות.

זמרים רבים מרחבי הארץ. התכנסו ובאו לזמרייה הראשונה בישראל. הכל היה עליז ושמח. רק ראובן רימון, חבר עין חרוד, התריע מפני הסיכון הגדול הטמון במספר כה רב של אנשים על הבמה. "ביום שישי נודע לי במקרה שבמוצאי שבת יתקיים על הבמה כינוס מקהלות שבו ישתתפו 800 זמרים", סיפר בראיון שהודפס ביומן עין חרוד איחוד (יוני, 2001). "התחלתי לחשוב כיצד יעלו כל כך הרבה אנשים על הבמה הזאת. הכרתי היטב את הבמה – רצפת עץ בגובה שלושה מטרים ומתחת לה חלל ריק. ידעתי לחשב ומצאתי שהבמה יכולה להחזיק בקושי 100 איש, מפוזרים על פני כל שטח הבמה. לא ידעתי שמדובר בתוספת של פסנתר".

ראובן טלפן למועצה והתריע. שם הרגיעו אותו שידאגו למנוע התקהלות מעבר למותר. "עשיתי שגיאה שלא הודעתי מראש למשטרה", מתוודה ראובן, "כי אז היו שולחים מהנדס לבדוק את העניין (זה היה בימי שלטון הבריטים בארץ). אפילו הצעתי למלא את החלל שמתחת לרצפה בחבילות קש, כך שאם הבמה תקרוס הפגיעה באנשים תהיה פחות קשה.

"ביום הזמרייה הייתי בקהל. ראיתי כיצד אנשי המקהלות עולים ועולים", ממשיך ראובן. "אמרתי לעצמי, 'הנה, עוד מעט זה קורה', כמו שאמרתי, זה קרה. פתאום נפסק החשמל, נשמעו צעקות והרצפה קרסה. רבים נפצעו. הקריסה התרחשה במקום שבו הפסנתר נמצא על הבמה. לא הקשיבו לי".

הבריטי יחידה של חיילים סקוטים לשמור על עין חרוד. כששאל הקצין הסקוטי היכן ישוכנו החיילים, החליט חיים שטורמן שהבמה המשותפת היא המקום המתאים ביותר. הקצין הסקוטי, לבוש בחצאיתו המשובצת, הגיע למבנה ואמר לשטורמן: "אני צריך לשכן פה אנשים ולא סוסיס". החיילים שוכנו בבית מזכירות הקיבוץ, המשמש כיום את ארכיון עין חרוד.

הבמה נחנכה ב-1938 בהצגה "האנוסיס" של תיאטרון "הבימה". כבר בשעות הצהריים התחילו להגיע האורחים. לאט לאט אפפה את הקיבוץ הרגשה מיוחדת של חג. הקהל התנהג למופת, למרות שאלפים צפו בהצגה, ביניהם מאות ילדים שהוזהרו מראש שלא להשמיע קול. השקט נשמר, שלא כרגיל, גם בהפסקות. אפילו בסיום ההצגה הקהל שמר על שקט ולא מחא כפיים כלל...

בתום ההצגה נערכה על הבמה מסיבה לחברי הבימה, עם שולחנות ערוכים במיטב תוצרת המשק. השחקן יהושע ברטונוב הודה לקהל על השקט והאיפוק, אך רמז שיש צורך במחיאיות כפיים. אחר כך הקריא ביידיש את היצירה שישים ושש, מאת שלום עליכם. חנה רובינא שרה שירים בהשתתפות הקהל. הבמה המשותפת ותיאטרון הבימה עשו היסטוריה.

מעין חרוד ועד הירקון

המופע המפורסם ביותר שידעה הבמה המשותפת התרחש בשנת 1944. הבמה נועדה לארח את כינוס המקהלות הארצי. המועד נקבע לשבוע אחר הפסח, לאחר שהאורחים עוזבים את הקיבוצים. התכנית

למרות שקריסת הבמה עוררה תדהמה בארץ, המהנדס של הבמה יצא בשלום מן העניין, משום שאיש לא ידע לומר אז מי היה המהנדס... כשקרס גשר המכביה ה-15 בירקון, לפחות ידעו מי בנה את הגשר.

אחרית דבר

הבמה של עין חרוד המשיכה לתפקד. הקאמרי, הבימה, בצל ירוק, להקות מלהקות שונות – כולם הופיעו כאן.

חנה'לה לויטה, בת עין חרוד, מספרת שבשנות ה-50 הפכה הבמה לאולם ריקודים. אחד החברים הביא לבמה בימי שישי בערב את הפטפון הפרטי שלו, היחיד של הקיבוץ, והחבר'ה רקדו. חברי עין חרוד היו גם שפני הניסיון של רבקה שטורמן, יוצרת ריקודי העם החשובה, שניסתה עליהם בבמה את הריקודים החדשים שהגתה.

במשך תקופה מסוימת הבמה שימשה אולם ספורט. הבנים נהגו לעלות לקומה העליונה ולצוד יונים ברוגטקות. בבמה חגגו גם את חגיגות המחזור של מסיימי התיכון, עם הטקס הקבוע של שירת "אל ראש ההר" והאינטרנציונל. כך היה עד ערב מלחמת ששת הימים, שבו חגגו חג מחזור זכור במיוחד. באמצע הטקס בא אחד החברים והקריא את הסיסמאות של היחידות שצריכות להתגייס. מאז נפסקו החגיגות בבמה המשותפת. הבמה של עין חרוד ירדה מעל במת ההיסטוריה.

תודה לאילנה ברנשטיין, מנהלת ארכיון קיבוץ עין חרוד ותודה למוזיאון בית חיים שטורמן – המוזיאון האזורי לטבע ולתולדות ההתיישבות בעמק יזרעאל.

מזל טוב
לדליה ואורי
ליהודית
לרותי וגדעון
דהאצת הנכד-הנין
יותם
בן לטיא והדס
זר ברכות
לכל המשפחות
ושנה טובה !

מזל טוב
לסאביה ואחיה
ולזרטה
דהאצת הנכדה-הנינה
הזר
בת לשני ויוסי
מיטב ברכותינו
לכל המשפחה
ושנה טובה !

מזל טוב
לרות רענן
דהאצת הנין
סער
בן לנעה ואלכס
ברכות חמות
לכל המשפחות
ושנה טובה !

תערוכת אמנות "הפוחלץ השואג" במוזיאון הטבע "בית שטורמן" בעין חרוד

בתערוכת הפוחלץ השואג נפגשים שני סוגי טמפרמנט דומיננטיים, מחד, זה של מוזיאון הטבע, על אוספיו הקבועים, עתיקי היומין ומאידך זה של אמני העיר הגדולה, בעלי היצירתיות האינטנסיבית חסרת המנוח. מוזיאון הטבע גדוש באוספיו מן החי, העתיק ומן המלחמה. אל תוך ששת מפלסיו פולשת האמנות העכשווית, מבריקה חצופה וחסרת עכבות, מתערבת בו ומשנה לעיתים את משמעותו. מוזיאון הטבע הופך להיות פלטפורמה יוצאת דופן לביטוי אמנותי, היפוכו הגמור של קונספט הקובייה הלבנה, הניטרלית, המעבדתית. בין המוצגים שפזורים במרחב מוזיאון הטבע, אלה הקבועים ואלה האמנותיים שניטעו בו לאחרונה, נוצרים חיבורים בלתי צפויים, אסמבלג' לא קונוונציונלי היוצר אופציות צפייה רבות.

ניתן לבחור ולראות בתערוכה את יצירות האמנות מבודדות מסביבתן, ולהתבונן בהן בלבד, ולמותר לציין שניתן לצפות בתחביר כולו ולחוות צפייה בנסיבות נדירות, שבה מספקים אוספי המוזיאון בית גידול ומסגרת לנוכחות האמנותית. עשרים וארבעה אמנים בציור ובפיסול, כמו גם בצילום בווידאו בסאונד ואינסטליישן יצרו את התערוכה בהתאם לאופיין המובהק של נסיבות ההזמנה האמנותית במוזיאון הטבע "בית שטורמן".

יובל קדר, אוצר התערוכה
עין חרוד 2008

בשבת י"ט בתשרי תשס"ט 18.10.08

בשעה 11:30 בבית שטורמן

פתיחת התערוכה

"הפוחלץ השואג"

עשרים וארבעה אמנים תל-אביבים מבטיחים,

מפחים חיים בכל אולמות התצוגה.

לבוא לראות ולהנות !

"בטוֹפּוֹת תּשׁבוּ שׁבֵעֵת יָמִים..."

ערב סוכות, יום ב', י"ד תשרי תשס"ח 13/10/08
משעה 19:30 על דשא חדר-האוכל

מוסיקה

ב-20:30

טקס תג קנר

וגופע לכל המשפחה

להקת "תפוח e232"

גופע של מוסיקה ושירה

שילוב מרתק בין מוסיקה אתנית רב גונית

לבין עיבודים חדשים של מוזיקה יהודית.

מוגלץ ביותר!

שפחת תורה, יום ג', כ"ב תשרי תשס"ח 21/10/08

תגימת סוכות בגן הירוק

שתילת צמחי תבלין,

פעילות יצירה חווייתית בנושא חגי תשרי,

פיצות, תה צמחים וכל השאר ...

מהשעה 11:00 בגן הירוק מתמיד.

הג שמה לפולם